

Salla-Maari Marjokorpi
marjokor@hytti.uku.fi
+358407172371

Raportti SKLS:lle

Kaksi kuukautta Keniassa

Vietin viime kesälomani päiväntasaajan tuntumassa keskellä itäistä Afrikkaa Keniassa. Kesäkuussa ohjelmani koostui Kuopion yliopiston Public health-ohjelman vaihdosta Kendu Bayssa sairaalassa, jossa Suomen adventtikirkon kehitysyhteistyöjärjestö ADRA Finland oli yhteistyötahomme. Heinäkuussa olin talkoolaisena Suomen luterilaisen evankeliumiyhdistyksen (SLEY) kohteessa Matongossa.

Kendu Adventist Hospital sijaitsee muutaman kilometrin päässä Viktoriajärven rannasta Lounais-Keniassa. Sairaala on adventtikirkon avustuksella kasvanut tunnetuksi ja hyvämaineiseksi sairaalaksi ja se koordinoi myös monenlaisia muita projekteja lähialueilla. Sairaalassa on viisi osastoa (miesten, naisten, lasten, kirurginen, ja äitiys), röntgen ja leikkuri, sekä lisäksi mm. AIDS- ja hammasklinikat. Alueella on myös ala-aste ja sairaanhoito-oppilaitos.

Meidän vaihtomme tarkoituksena oli tutustua paikalliseen terveydenhoitoon ja kulttuuriin, mikä onnistuikin monipuolisesti. Olimme kolmen hengen tiimillämme mukana seuraamassa lääkärien kiertoja ja leikkauksia sekä Aids-klinikan vastaanottoa. Ensimmäisenä päivänä saapumisemme jälkeen pääsimme heti seuraamaan synnytystäkin.

Kahdesti viikossa osallistuimme sairaanhoitaja-opiskelijoiden kanssa ns. mobiiliklinikoihin, jolloin hyppäsimme kuorma-auton lavalle ja matkasimme lähikylään pitämään ”neuvolaa” pellon reunaan jonkun puun alle. Lähestyessämme paikkaa näimme äitejä lapset selässään kävelevän jonoissa meidän luoksemme ja monet jo odottivat paikan päällä meidän saapumistamme – yleensä kun olimme aikataulusta myöhässä.

Tutustuimme myös lähialueilla oleviin projekteihin, jotka liittyivät välillisesti terveydenhoitoon. Kävimme esimerkiksi katsomassa orpojen koulua, jonne jouduimme kävelemään loppumatkan, koska tie oli niin huonossa kunnossa. Perille päästyämme löysimme muutaman savimajan rykelmän ja joukon pieniä lapsia opettajineen, jotka innolla halusivat tutustua meihin. Erilaisia Aids-tukiryhmiä alueella oli useampikin, osa niistä suomalaisten avustuksella perustettuja. Koska hygienia ja sanitaatio ovat suurimpia ongelma-alueita, niiden puitteissa rakennettiin parempia vessoja ja opetettiin ehkäisemään tarttuvien tautien leviämistä. Kenialaiset olivat myös sisäistäneet aika hyvin ilmastonmuutoksen vastaisen taistelun, koska maan kuivuessa vaikutukset tuntuvat suoraan perheiden elämissä.

Sairaalan kristilliset arvot näkyivät jokapäiväisessä elämässä ja suurin osa työntekijöistä ja opiskelijoista oli adventisteja. Sairaalan missio oli hyvinvoinnin edistämisen lisäksi johtaa ihmiset Kristuksen, todellisen lääkärin, luo ja tuntemaan hänet Vapahtajanaan. Usko tulikin monessa otteessa esille ihmisten kanssa keskustellessa ja osallistuimme myös pari kertaa sairaalan kirkossa järjestettyyn jumalanpalvelukseen.

Heinäkuu Matongossa oli varsin erilaista aikaa, mutta ei yhtään vähemmän antoisaa. Tutustuin Kenian evankelisluterilaisen kirkon ylläpitämän opettajien koulutusseminaarin (teachers training college) toimintaan, jossa rehtorina toimii SLEY:n lähetti Arja Harjula. Seminaarissa on n. 200 opiskelijaa ja heidän koulutuksensa kestää kaksi vuotta.

Heinäkuun lopulle ajoittuivat opiskelijoiden loppukokeet, jotka läpäistyään he valmistuvat ala-asteen opettajiksi.

Olin talkoolaisena auttamassa erilaisilla käytännön asioissa, välillä niputin papereita ja välillä ompelin verhoja. Parasta oli kuitenkin nähdä, millaista suomalaisen lähetystyöntekijän arki on.

Tutustuin moniin opiskelijoihin ja vietin heidän kanssaan aikaa. Verrattuna omaan opiskelijaelämään Suomessa heidän olonsa ovat aika erilaiset. Keniassa koulut ovat useasti yksityisiä, ja toimivat sisäoppilaitosperiaatteella. Koulutus myöskin maksaa ja koulupuvut ja kirjat ovat itse hankittava. Useimmilla ei ole varaa opiskella ilman ulkopuolelta tulevaa apua, mutta koska valtiolla ei ole kaikenkattavaa opintotukijärjestelmää kuten Suomessa, opintojen rahoitus on kiinni lahjoituksista tai stipendeistä. Joillakin ei edes ollut varaa matkustaa lomalla kotiin, ja kaikenlisäksi kuivuutta kärsivässä maassa on pysyttävä siellä, mistä saa ruokaa.

Saamani apuraha oli erittäin hyödyllinen matkakustannuksien hoitamiseen. Lentojen lisäksi suurin menoerä olivat etukäteen ottamani rokotteet, ja muut lääkkeet maksoivat myös paljon. Vaikka hintataso Keniassa onkin paljon Suomea alhaisempi, joutuu varsinkin valkoihoisena monista asioista maksamaan moninkertaisesti paikallisiin verrattuna.

Tutustuminen lähetystyöhön avarsi omia näkemyksiäni, vaikka olin kuvitellut paljon siitä jo etukäteen tietäväni. Vieraan kulttuurin keskellä eläminen ja ainainen silmätikkuna oleminen jo ihonvärin vuoksi sai minun arvostukseni lähetystyöntekijöitä kohtaan nousemaan, vaikkei se koskaan ole matalalla ollut. Tajusin myös, etten voi lähteä johonkin kehitysmaahan "pelastamaan maailmaa", vaan se, mitä on mahdollista aikaansaada, on vain pisara tarvitsevassa meressä. Pääasiassa se olin kuitenkin minä itse, joka valtavasti tuollaisesta reissusta sain.